

16. Aproape scufundați!

Cum întâmpină Isus pe oameni – Eberhard Platte

16. Aproape scufundați!

Cum dă Isus stabilitate în furtunile vieții

Matei 14.22-33; Marcu 6.45-52; Ioan 6.16-21.

„Și, după ce a dat drumul mulțimilor, S-a suit pe munte, deoparte, ca să se roage; și, când s-a făcut seară, era singur acolo, iar corabia era acum în mijlocul mării, bătută de valuri, pentru că vântul era împotriva.” (Matei 14,23-24)

Asistența spirituală este strădania de a aduce sufletul omenesc într-o relație corectă cu Dumnezeu și de a-l desface de toate celelalte legături – tocmai chiar și în furtunile vieții!

Poate să fie ceva mai rău pentru un adolescent? O singură săptămână îi schimbă toată viața. Mama sa moare într-un accident de mașină, prietena sa termină cu el și el își pierde locul de muncă. Cum să se descurce? Thorsten se simte ca într-un film greșit. Visează el toate acestea? Sau este aceasta groaznică realitate? Își stinge țigara pe încheietura mâinii, ca să stabilească dacă visează toate acestea. Abia dacă simte durerea. Totul pare așa de ireal! Zilele fug pe lângă el, ca și când el ar sta alături de sine. Unde este Dumnezeu? Credința lui de copil se sfârșimă. Durere, tristețe – de fapt, aude Dumnezeu când strigăm? Dacă există, cum poate să îngăduie toate acestea? Tatăl său nu-l poate ajuta; el însuși suferă pentru pierderea soției sale. Fratele și sora lui, mai mici, vor fi duși la rude. Thorsten începe să-și începe gândurile chinuitoare în alcool și în droguri; își bubuie capul cu muzică techno. Doar trebuie într-un fel să poată să întrerupă gândurile care se rotesc, nu? S-o ia din loc, să abandoneze – cum se poate fugi de realitate? Nu mai suportă să rămână în localitatea sa natală; fiecare colț de stradă îi trezește amintiri. Iar locuința părintească cu atât mai mult. Două săptămâni mai târziu este în drum să plece dincolo de ocean – cât mai departe posibil! Dar își dă seama că: nu pot să fug de mine însumi, vârtejul gândurilor este lipit de viața mea.

Puțin după aceea se întâlnește cu un misionar, care-l ajută să vină înapoi la Dumnezeu cu necazul său. Thorsten observă că: mâna lui Dumnezeu ajunge până jos, în necazul cel mai adânc al furtunilor vieții noastre.

În furtunile vieții

Aceasta n-ar fi putut Simon Petru nici s-o viseze. El este împreună cu ceilalți ucenici pe drum, pe lacul Ghenezaret. Tocmai au avut parte de lucruri de nedescris cu Domnul lor. El săturase mulțimea cu pâine și pește. Nimeni n-a putut să explice cum a reușit să facă lucrul acesta. Ulterior au reflectat în ce a constat, de fapt, lucrul deosebit al acestei minuni. S-au înmulțit pâinile când li le-a dat Domnul lor sau când ei le-au dat din coșuri oamenilor care așteptau? – Isus i-a trimis apoi pe oameni acasă și le-a spus ucenicilor să meargă cu corabia înainte. El va veni după ei (ca întotdeauna); El voia să aibă liniște, să mai vorbească cu Tatăl Său din cer...

Și ei n-au mai întrebat altceva, ci acum sunt în drum, pe lac, spre țărmul de dincolo. Dar această noapte furtunoasă n-au prevăzut-o. Ce-i drept, încă fuseseră foarte îngândurați, ca să fie atenți la norii care se ridicau. Și de ce? Ei sunt pe drumul cel bun, fac ce le-a poruncit Domnul. De ce să nu meargă atunci bine?

16. Aproape scufundați!

Acest fel de gândire nu mi-e străin. Dacă sunt ascultător de Cuvântul Domnului, dacă fac voia Sa, atunci – așa mă gândesc de multe ori – sunt de partea sigură, atunci nu mi se poate întâmpla nimic – sau totuși?

Deodată, pescarii experimentați sunt într-o furtună neobișnuit de puternică, ce biciuiește valurile. Ei, care cunosc lacul de când erau mici, luptă îndârjiți oră după oră împotriva forțelor crude ale naturii. Ce se va întâmpla? Singuri în furtuna care le amenință viața - și Domnul lor este departe. I-a lăsat El singuri? Viața li se derulează în față ca un film. De ce îngăduie Dumnezeu aceasta? Că doar nu sunt pe o cale rea. Chiar dimpotrivă, Domnul lor i-a obligat anume la traversare...

Cunosc câțiva creștini care se găsesc exact în această situație. Ei L-au urmat pe Domnul lor în ascultarea credinței; s-au așternut la drum și I-au slujit Domnului lor, au renunțat la multe ca să fie prezenți pentru alții. Ei au devenit un exemplu pentru mulți. Și apoi au parte dintr-odată de furtunile vieții, la care nu s-ar fi așteptat niciodată, pe care nu le-au prevăzut niciodată. Mulți dintre frații și surorile lor se întrebă de ce îngăduie Dumnezeu așa ceva, când ei au slujit atât de devotat! Deodată un accident, care dă toată viața peste cap. De ce, Doamne? Dintr-odată o boală, care întrerupe slujba binecuvântată. De ce, Doamne? Subit dificultăți cu proprii copii, care fac imposibilă continuarea slujbei pentru Domnul. De ce, Doamne? Cunoaștem asemenea furtuni ale vieții în viața noastră sau în viața altor creștini? Și ne întrebăm: De ce, Doamne? Nu Ți-am slujit credincios? A fost ceva în ucenicia mea care n-a fost bine?

De câte ori nu suntem în gândurile noastre prinși într-o schemă care vrea să ne transmită: Dacă ești harnic și ascuți de glasul Meu, dacă mergi ascultător pe căile Mele, nu te va ajunge nici o nenorocire. – Dar ne este promis lucrul acesta?

Nu, firește că nu! Aceasta o știm din Cuvântul lui Dumnezeu. Și totuși suntem adesea prinși în „cursă”: Dacă sunt devotat, atunci mă păzește Dumnezeu. Atunci păzirea Sa este ceva așa, ca o răsplată a Sa pentru credincioșia mea, pentru ascultarea mea.

Dar tocmai întâmplările Noului Testament și întâlnirile de asistență spirituală ale Domnului Isus, care ne sunt relatate aici, vor să ne facă limpede că: și dacă suntem creștini, nu suntem imuni față de primejdii, față de boli, față de accidente și de loviturile sorții. Dar în furtunile furioase ale vieții, și chiar în furtunile posibile ale lumii sentimentelor noastre, în furtunile violente ale depresiilor care vuiesc, Domnul nostru este prezent. Chiar dacă de multe ori am putea crede că ne-a uitat și ne-a lăsat singuri.

Cum procedează Domnul Isus, cum ajunge El la inima lor?

Nu, Domnul Isus nu te uită; tot așa cum nu i-a uitat nici o clipă pe ucenicii Săi atunci, în furtuna nocturnă. El îi vede. Marcu relatează:

„Și, văzându-i chinându-se cu vâslirea, pentru că vântul le era împotriva...” (Marcu 6.48).

Chiar dacă bărbații care luptau disperăți credeau că sunt lăsați singuri de Dumnezeu și de Învățătorul lor, El nu i-a pierdut din vedere. El îi vede (cu toate că este noapte) și le vede bătălia urgentă în lupta cu furtuna violentă.

16. Aproape scufundați!

Aceasta este o cunoaștere importantă, pe care nu avem voie s-o uităm niciodată: Domnul nostru ne vede și ne știe necazul, chiar dacă noi ne simțim lăsați singuri; chiar dacă noi credem că Dumnezeu este foarte departe. Firește că vom întreba: De ce n-a împiedicat El catastrofa? De ce i-a lăsat să lupte ore în șir, până la epuizare? Ce a dorit să obțină cu aceasta?

De regulă, la asemenea întrebări nu primim răspuns. Uneori recunoaștem ulterior un sens. Dar trebuie să știm, în orice caz, că Domnului și Mântuitorului nostru nu-i scapă nimic și El este întotdeauna Stăpân pe situație. El vede și necazul ucenicilor, El le cunoaște lupta cu valurile. Și apoi, când ei cred că nu mai pot să facă față, intervine:

„Dar, la a patra strajă din noapte, El a pornit spre ei, umblând pe mare.” (Matei 14.25).

Dar ucenicii reacționează total îngroziți, pentru că nu pun la socoteală acest fel de ajutor. Că furtuna s-ar potoli, aceasta ne putem imagina după judecata omenească. Și chiar poate că Dumnezeu le dă putere să înfrunte valurile. Aceste lucruri s-ar potrivi în cunoscutele și experimentatele legi ale naturii. Dar Domnul nostru vrea să le arate că El este nu numai Învățătorul lor, ci și Stăpânul tuturor legilor naturii. El, care a făcut cerul și pământul, poate să le schimbe, de la sine înțeles, reglementările, așa cum un programator de soft poate să modifice un program existent de computer. Dar lucrul acesta încă nu le este cunoscut celor doisprezece. Ei au de-a face cu teama. Doar nu există așa ceva! Este total irațional: Un Om merge pe apă! Imposibil! Sunt acestea primele simptome de halucinații?

„Și ucenicii, văzându-L umblând pe mare, s-au tulburat, spunând: «Este o nălucă!»; și, de frică, au strigat.” (Matei 14.26).

Nu pot să-i condamn pe ucenici. Ca om realist, trebuie să încadrez un asemenea eveniment în domeniul halucinațiilor. Altfel nu se poate explica. În orice caz, ucenicii sunt total consternați. Cu ochii larg deschiși se holbează în noaptea furtunoasă ...

Cum rezolvă El „cazul” ucenicilor?

Ce bine că Domnul nostru Își cunoaște ucenicii și intervine îndată în clipa aceasta. El li Se adresează, ca să le ia groaza și teama:

„Dar Isus le-a vorbit îndată, spunând: «Îndrăzniți, Eu sunt, nu vă temeți!»” (Matei 14.27).

Văd ei greșit? Aud ei greșit? Este furtuna sau este glasul Domnului lor? Ei se încleștează de peretele corăbiei care geme, incapabili să gândească. Suntem nebuni? Petru își ia inima în dinți și vrea să facă încercarea:

„Și Petru, răspunzându-I, a spus: «Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape.»” (Matei 14.28).

Petru, în ce te bagi? Nu este aceasta împotriva oricărei rațiuni? N-ar fi mai bine să rămână în corabie? Știe el aceasta, cu toate că barca dansează pe valurile furioase. Dacă s-ar uita în jur, privirile temătoare ale celorlalți bărbați l-ar reține de la experiment ...

Dar credința trebuie să îndrăznească. Ea este o bizuire totală pe cuvântul lui Isus, fără plasă și podea dublă. Dacă Domnul spune ceva, sentimentele și experiențele mele trebuie să rămână în urmă. Cuvântul lui Isus răsună în urechea sa: „Îndrăznește, Eu sunt!” Și apoi numai acest

16. Aproape scufundați!

singur cuvânt: „*Vino!*” Este ca și când Isus ar spune: „Petru, ai încredere în Mine, Vino la Mine! Cu cât ești mai aproape de Mine, cu atât ești mai sigur. Îndrăznește în credință!”

În cântarea lui Joseph Scriven (1819-1886) se spune:

1. Azi Isus pune-o-ntrebare: / Pentru Mine gata ești?
Altfel te pierzi în vânare / După bunuri pământești.
Cu Isus să-ndrăznești, / Orice necaz ar fi!
Cu Isus să-ndrăznești, / Liber vei fi!
2. Daruri spui că ai, putere, / Dar nu te poți înfrâna,
La Isus curaj se cere, / Din teamă vei renunța.
Cu Isus să-ndrăznești, / Orice necaz ar fi!
Cu Isus să-ndrăznești, / Liber vei fi!

Și Simon Petru a îndrăznit. Credința costă biruire – biruirea propriilor îndoieli, a fricii și a sentimentelor. Și într-adevăr: incredibilul s-a petrecut – apa l-a ținut. Mi-ar plăcea să-l întreb pe Petru: Cum a fost? Ce s-a petrecut în lăuntru tău când ai îndrăznit să faci primii pași? – Ceilalți ucenici își țin răsufierea.

Curajos, pune următorul pas pe valuri. Și încă un pas. Ele îl țin – în ciuda mării furtunoase. Valurile îl ridică, apoi îl lasă iar în jos. Petru se îndreaptă spre Domnul său. El se simte bine. Se simte puternic. Credința este un sentiment bun. Pot! își zice el. Am o credință puternică! Ceilalți ucenici trebuie întâi să facă și ei odată ca mine!

Nici aceste gânduri nu-mi sunt necunoscute. Când Domnul nostru permite să ne reușească ceva în viața noastră de credință, ne simțim bine. Ne imaginăm că este rezultatul credinței noastre puternice. Cât de repede îi urmează acestui gând mândria pentru presupusa performanță personală a credinței! Am demonstrat – așa gândim – o credință mare, de aceea ne răsplătește Domnul nostru cu succes și experiențe ale credinței...

Dar apoi:

*„Dar, văzând vântul puternic, s-a temut; și, începând să se afunde, a strigat, spunând:
«Doamne, scapă-mă!»”* (Matei 14.30).

Și aceasta o știu foarte bine. Fac un pas curajos în credință - și apoi, curajul și siguranța dispar dintr-odată. Atunci nu mai pot decât să strig, ca Petru: „*Doamne, scapă-mă!*”

Dar unde este greșeala pe care a făcut-o Petru aici? Și unde sunt eu în primejdie în pașii credinței?

Petru Îl pierde din ochi pe Domnul său pentru un moment scurt. El vede furtuna, vede valurile, vede circumstanțele. Și marea furioasă este mai tare decât el. Dintr-odată ametește foarte tare. Unde este credința sa? Unde este privirea la Domnul puternic?

Ce bine că nu pot să cad mai adânc decât în mâna lui Isus! Mâna Sa este mai sigură decât podeaua dublă a asigurării omenești și plasa chibzuințelor mele inteligente.

16. Aproape scufundați!

„Și îndată Isus a întins mâna și l-a apucat și i-a spus: «Puțin-credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?» Și, când au intrat în corabie, vântul s-a potolit; iar cei din corabie au venit și l s-au închinat, spunând: «Cu adevărat ești Fiu al lui Dumnezeu!»” (Matei 14.31-33).

Ce pot să învăț de aici pentru asistența spirituală?

1. Chiar și pe căile pe care ți le-a arătat Domnul pot să ți se întâmple lucruri pline de primejdii. Dar trebuie să știi că Domnul are cunoștință de ele, El Se roagă pentru tine și are grijă de tine.
2. Gândește-te: Nu poți să cazi niciodată mai jos decât în mâna lui Dumnezeu. Chiar dacă ți se pare că Domnul tău este foarte departe și tu ești lăsat să te bazezi absolut numai pe tine: El este aici și nu te lasă. „Te poți încrede-n El în greul ivit, / Chiar când totul pare pierdut, / El te iubește, chiar dacă L-ai mâhnit / Și-i mai prezent decât ai crezut ...”
3. Nu credința ta puternică te salvează și te poartă prin furtunile vieții, ci Domnul. Să nu-L piezi niciodată din privire. Să nu devii mândru pentru credința ta și nu te considera mai bun decât frații și surorile tale în credință.
4. Este și rămâne Domul tău, Cel care stăpânește furtunile vieții și le potolește. Ai încredere în El!

Notează: Credința trebuie să îndrăznească mereu din nou. Ea este o bizuire totală pe cuvântul lui Isus, „fără plasă și podea dublă”.

© by Eberhard Platte

Tradus din: *Wie Jesus Menschen begegnet*, Christliche Verlagsgesellschaft Dillenburg, Anul 2011, pag. 141-149.

Titlul original: *Fast untergegangen!*

Internet: www.wachsen-im-glauben.de